

Η ΑΛΗΘΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑ

Εἰς ὅσα ἔτη καὶ ἂν ἀναριθμῶμεθα ἡ ἡλικία τοῦ ἀνορθωμένου γένους, οὐδέποτε τοῦτο εἰς τὸν θρόνον αὐτόν, ὃν διήνουσεν, ἔπαυσε ν' ἀπασχολῆται μὲ τὴν εὐρεσιν τῆς εὐτυχίας. Μελετῶντες τὴν ἱστορίαν του δὲν βλέπομεν τίποτε περισσύτερον ἐκείνου, ὅπερ νομιζόμενον ἱκανὸν διὰ τὴν εὐτυχῆ ζωὴν, ἐκίνει τοὺς λαοὺς εἰς τὴν ἐπιτυχίαν ταύτης. Καὶ εἰργάσθη ἡ ἀνθρωπότης δι' ὅλων αὐτῆς τῶν μέσων καὶ ἐργάζεται εἰσέτι πρὸς ἀπόκτησιν τῆς εὐτυχίας, οὐδαμοῦ ὅμως καὶ οὐδέποτε περίοδον εὐτυχίας γενικῆς ἐχάραξε καὶ οὐδέποτε πάντα τὰ ἄτομα ἀνεξαιρέτως ἐδοκίμασαν τὴν οὐρανίαν αὐτῆς γλυκύτητα. Καὶ θὰ ἐνόμιζε κανεὶς, ὅτι ἀφρημένη τις λέξις θασανίζει τὴν ἀνθρωπότητα ἀνάκαθεν, ὅτι ἡ λέξις εὐτυχία ἐπενοήθη διὰ τὴν ἐξάντλησιν τὸν πρὸς σικιὰν ἀγωνιζόμενον ἄνθρωπον, νὰ καταπογγῆ καὶ καταποραγγῆ αὐτὸν ἐν τῇ τοιαύτῃ ἀκάρπῳ αὐτοῦ προσπαθείᾳ. Νὰ ζητῆ τὴν εὐτυχίαν κάπου, νὰ ἐπιτυγχάνῃ ἢ προσπαθείᾳ του καὶ, μόλις αἱ χεῖρές του ψηλαφήσουν τὸ ἀποκτηθὲν, ἀμέσως νὰ πληροφορηθῆται, ὅτι δὲν εὐρίσκειται ἐκεῖ ἡ εὐτυχία. Αἱ ἄλλεπάλληλοι αὐταὶ διαψεύσεις εἰς νικηφόρους προσπαθείας νὰ φέρουν εἰς ἀπελπισίαν τὸν ἀγωνιζόμενον, ὅστις νὰ παραδίδεται ἐξητλημένος πλεόν εἰς τὴν ὀδυνηρὰν ἀντέληψιν τῆς ἀκάρπου ἀνθρωπίνης ἐργασίας.

Καὶ ὅμως, ἄνθρωπέ μου, ἡ εὐτυχία ἦτο καθεστὼς πραγματικὸν ἐντὸς τοῦ παραδείσου τῆς τρυφῆς τῶν πρωτοπλάστων, οἵτινες διὰ τὴν παρακοὴν (τὴν ἁμαρτίαν) ἀπώλεσαν μὲν ταύτην, δὲν συναπώλεσαν ὅμως καὶ τὴν μνήμην τῆς. Διότι ὁ πανάγαθος Δημιουργὸς ἐκδιώκει αὐτοὺς τοῦ παραδείσου καὶ χροιάσει θαθέως εἰς τὴν ψυχὴν αὐτῶν τὴν ἐνθύμησιν τῆς εὐτυχίας, ἕνα καὶ αὐτοὶ καὶ οἱ μετ' αὐτοὺς πάντες ἡμεῖς ἀίσθανώμεθα τὸ μέγα κενόν, τὸ ὅπουθεν ἠνοίχθη ἐντὸς τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ἀναπλήρωτον πάντοτε εἰς πάσας τὰς ὑλικὰς τοῦ ἀνθρώπου προσπαθείας, ἱκανοποιούμενον ὅμως πλήρως διὰ τῆς εἰς τὴν ἐπαγγελίαν τῆς ἀποκαταστάσεως καὶ εἰς τὸ μυστήριον τῆς ἐν Χριστῷ ἀπολυτρώσεως πίστεως, ὅτι θὰ πληρωθῆ τὸ παντοτεινὸν διὰ τὸν παρόντα κόσμον κενὸν ἐν τοῖς μέλλοντας νὰ εὐτυχήσουν κατὰ τὴν δικαίαν ἀνταπόδοσιν. Διότι μόνον ἡ ἐν χριστιανικῷ πνεύματι ἐργασία τῶν ἀρετῶν εἰς πάσας ἡμῶν τὰς ἀσχολίας καὶ μερέμνας θὰ βεβαιώσῃ ἡμᾶς, ὅτι ὁ ἔλκων τὴν ψυχὴν μαγνήτης εἶναι ἡ τοιαύτη εὐτυχὴς ἐν τῷ παραδείσῳ ἀποκατάστασις αὐτῆς.

Λοιπὸν τί σκεπτόμεθα; Ἡ ψυχὴ διακαῶς ποθεῖ τὴν εὐτυχίαν. Πῶς προσπαθώμεν νὰ ἐκπληρώσωμεν τὸν πόθον τῆς; Μή-

πως διὰ τοῦ ἐμπορίου, τῆς βιομηχανίας, τῆς γεωργίας, τοῦ χορήματος καὶ γενικῶς τοῦ πλούτου καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ ἡδονῶν; Ἡ ἀπάντη μεγάλη! Διότι, χριστιανέ μου, πάντα ταῦτα εἶναι τὰ φύλλα τῆς συκῆς, εἰς τὰ ὅπου καὶ οἱ πρωτόπλαστοι μετὰ τὴν ἁμαρτίαν ἔσπευσαν νὰ εὐρουν τὴν ἡδονὴν τῆς ἀπολεσθείσης εὐτυχίας των!... Ἡ ψυχὴ δὲν ζητεῖ..... τὴν τυραννοῦσαν αὐτὴν ὕλην. Ζητεῖ τὸν Δημιουργὸν τῆς, πλησίον τοῦ Ὁποίου (καὶ τὸ ἐνθυμεῖται καλῶς) ἔζησεν εὐτυχῆς.

Ἄς τάξωμεν ὅθεν τὴν θέλησίν μας πλησίον τοῦ συμφέροντος τῶν ψυχῶν μας, (τοῦ πραγματικοῦ συμφέροντος τῆς ὑποστάσεώς μας), ἕνα ἐν ἀγνότητι ἐπὶ τῆς γῆς θιούμετες, καταστῶμεν ἱκανοὶ γὰρ πλησιάσωμεν τὸν πανάγιον Θεὸν μας, ὅποτε θὰ εἴμεθα εὐτυχεῖς. Τὸ ἐκήρηξεν ὁ Θεὸς ἀνθρώπος ἀπὸ τὸ ὄρος τῆς Γαλιλαίας εἰπών: «Μισαῖροι (=εὐτυχεῖς) οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ, ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὄψονται». (Ματθ. 5' 8).

Γ. Μ. Ἀλεξανδρόπουλος.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΦΥΣΙΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΟΙΗΣΙΝ

Πόσα θέλητρα εὐρίσκει ὁ ἄνθρωπος εἰς τὴν φύσιν, ὅταν ἀρευνητικὸν ῥίπτῃ τὸ βλέμμα εἰς αὐτήν! μάλιστα δὲ εἰς στιγμὰς μονήρους ρεμβασμοῦ, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ περιβάλλοντος καὶ δῆ, τοῦ κράτους τῆς γοητείας τῆς δημιουργίας, ζητεῖ νὰ ἀισθανθῆ ποῦ καὶ πέριξ τίνων ζῆ.

Ἰπὸ τοιαύτας συνθήκας καὶ ἐγὼ εὐρεθεῖς, δὲν θέλω λησμονῆσαι ποτὲ τοῦ θεσπεσίου ἐκείνου θεάματος, τοῦ ὁποίου ἐγενόμην θεατῆς, κατὰ τινὰ τοῦ παρελθόντος ἔτους δελφίν, ἀπὸ τινος κορυφῆς τοῦ ὄρους Καλλιφώνια, τῆς ἐπαρχίας Καλαβρυτῶν, ἔνθα ἀπὸ πολλῶν αἰώνων εἶναι ἐκτισμένη ἡ Ἱερὰ Μογὴ τοῦ Ἁγίου Νικολάου, τῆς ὁποίας ὑπῆρξα εὐλαβῆς προσκυνητῆς. Εἰς αὐτὴν, ὡς ἀπὸ σκοπιᾶς 1.200 μέτρων ὕψους, ἀχρόταστα ἀμελάμβανον τῶν καλλῶν τῆς πέριξ Δημιουργίας, τῶν ὑψηλῶν καὶ ἀποκρήμων ὀρέων, τῶν ποδῶν μὲν καταφύτων ὑπὸ ἐλατῶν καὶ πρίνων, ποῦ δὲ φαλακρῶν καὶ ἡμιγύμων. Κάτωθεν ἐκτείνονται ἀνωμάλως πρασινοκίτρινοι λόφοι καὶ πεδιάδες, διασχιζόμενοι ὑπὸ χειμάρρων καὶ χαραδρῶν.

Ἀλησμονῆτοι θὰ μοι μένωσιν αἱ ἐντυπώσεις τῆς δελφίνος ἐκείνης, καθ' ἣν, εὐρισκόμενος ἐπὶ τοῦ ἀνατολικοῦ ὑποστέγου ἐξώστου τοῦ Μοναστηρίου, ἐξηπλωμένος ἐπὶ ξυλλίου ἀνακλιντροῦ, ἀπὸ ἐλάτης χονδροειδοῦς κατασκευασμένου καὶ ὑπὸ τοῦ θάρους καὶ τῶν ἐλαφρῶν κινήσεών μου διαρκῶς ὑποτρύζοντος. Ἀπὸ τούτου ἄφινον τὴν φαντασίαν μου νὰ πλανᾶται εἰς ἐπισκόπησιν τῆς πέριξ φύσεως, πρὸς γνῶσιν τῶν ἐν αὐτῇ συμβαινόντων θαυμαστῶν.

Ὁ οὐρανὸς ἦτο αἰθριώτατος. Ἡ προσπνέουσα ἐλαφρὰ τοῦ ζεφύρου αὔρα, ἐμετράζε τὴν ἐκ τοῦ Ἥλιου ἐναπομεινάσαν θερμότητα καὶ ἔδιδε νέαν ζωηρότητα εἰς τὰ συγεσταμένα, ἐκ τοῦ καύσωνος, φυλλώματα. Ἡ διαυγῆς ἀτμόσφαιρα εὐωδίαζεν ἀπὸ τὸ λεπτόν τῆς